

Sygn. akt VI U 1341/16

## WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 września 2016 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Ewa Milczarek

Protokolant – sekr. sądowy Sylwia Sawicka

po rozpoznaniu w dniu 20 września 2016 r. w Bydgoszczy

na rozprawie

odwołania: S. R.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B.

z dnia 24 marca 2016 r., znak: (...)

w sprawie: S. R.

przeciwko: Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w B.

o emeryturę

- 1) zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje ubezpieczonemu S. R. prawo do emerytury od dnia (...) r.,
- 2) zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B. na rzecz ubezpieczonego kwotę 360 (trzysta sześćdziesiąt) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego,
- 3) stwierdza, że organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

***Na oryginale właściwy podpis.***

Sygn. akt VIU 1341/16

## UZASADNIENIE

Zaskarżoną decyzją Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. odmówił S. R. prawa do emerytury z powodu niewykazania posiadania piętnastoletniego okresu pracy w szczególnych warunkach. Organ rentowy na skutek odwołania ubezpieczonego, który twierdził, że przepracował 15 lat w szczególnych warunkach i powołał na tą okoliczność pracy w Zakładach (...) i w za..., i w Przedsiębiorstwie Produkcyjno-Usługowym (...) świadków, a więc organ w odpowiedzi na to odwołanie podtrzymał swoją argumentację zawartą w uzasadnieniu decyzji i wskazał, że świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach, wystawionych przez byłych pracodawców ubezpieczonego, nie spełniały wymogów formalnych. Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny. Ubezpieczony S. R. urodzony (...) złożył wniosek o przyznanie prawa do emerytury 17 marca 2016 roku. Organ rentowy uznał, że ubezpieczony posiada wymagany staż ubezpieczeniowy dwudziestopięcioletni. Sporną w niniejszej sprawie była okoliczność, czy ubezpieczony przez okres co najmniej 15-tu lat był zatrudniony w warunkach szczególnych. W

tym celu, żeby sprawdzić charakter pracy ubezpieczonego w dwóch zakładach, w których ubezpieczony twierdził, że pracował w szczególnych warunkach, Sąd przeprowadził postępowanie dowodowe polegające na przesłuchaniu ubezpieczonego i przesłuchaniu świadków. I na podstawie tego postępowania dowodowego Sąd Okręgowy ustalił, że ubezpieczony S. R. zatrudnił się w Zakładach (...) w 75 roku początkowo jako monter mechanizmów korbowych. Natomiast od dnia 1 sierpnia 80 roku podjął pracę jako szlifierz na wydziale (...), to był dział galwanizerni i szlifierni jako jeden dział. Ubezpieczony w okresie do 16 lipca 1992 roku pracował jako szlifierz, przygotowywał detale do obróbki galwanicznej, czyli szlifował poszczególne detale na szlifierce. Była to jego stała praca w pełnym wymiarze czasu pracy. W następnym okresie, to jest od 17 lipca 92 do 13 grudnia 92 ubezpieczony korzystał ze świadczenia rehabilitacyjnego. Powrócił do pracy 14 grudnia 1992 roku i pracował od tego momentu w galwanizerni do 30 kwietnia 93 wykonując stale i w pełnym wymiarze czasu pracy prace przy wannach galwanicznych polegające na umieszczeniu zawieszki na konstrukcji, którą umieszczało się w wannie galwanicznej, następnie wyjmowaniu tej konstrukcji i przekazywaniu do dalszej pracy, czyli ubezpieczony w tym okresie wykonywał prace galwanizera, o których mowa w dziale 3-cim pozycja 76 załącznika A do Rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 83 roku. W następnym okresie, to jest od 1 maja 93 roku do 12 października 1993 roku ubezpieczony ponownie pracował jako szlifierz szlifując wyroby, czyli wykonywał prace z działu 3-go pozycja 78 załącznika A do Rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 83 roku. Następnie ubezpieczony pracował w Przedsiębiorstwie Produkcyjno-Usługowym (...) i w tym zakładzie pracował początkowo jako brakarz, a następnie formalnie jako kontroler jakości, ale faktycznie w całym okresie od 2 stycznia 1996 roku do 31 grudnia 1998 roku ubezpieczony wykonywał kontrolę jakości produkcji, czyli wykonywał prace z działu 14-go pozycja 24 załącznika A do Rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 83 roku. To była stała praca ubezpieczonego w pełnym wymiarze czasu pracy. Ubezpieczony nie korzystał z urlopów bezpłatnych ani w czasie zatrudnienia w Zakładach (...) w B., ani w zakładach, ani w Przedsiębiorstwie Produkcyjno-Usługowym (...). Prace ubezpieczonego w Zakładach (...) w B. potwierdzili świadkowie R. L.

[f 00:06:48.237]

W. S.

[f 00:06:49.548]

natomiast prace ubezpieczonego w Przedsiębiorstwie (...) potwierdzili świadkowie P. P.

[f 00:06:56.998]

M. C.

[f 00:06:58.508]

a ponadto Sąd dysponował dokumentami z akt osobowych ubezpieczonego, które potwierdzia..., potwierdzały charakter jego zatrudnienia. Zeznania świadków i zeznania ubezpieczonego pokrywały się wzajemnie, uzupełniały się, dlatego Sąd również dał im wmię..., wiarę. Zarówno Zakłady (...), jak i Przedsiębiorstwo (...) wystawiły ubezpieczonemu świadectwa pracy w szczególnych warunkach. Z R. ubezpieczony dostał zaświadczenie z 22 lutego 2000 roku, gdzie wskazano, że pracował jako szlifierz i jako ślusarz wykonując prace z działu 3-go pozycja 78 i 4-go pozycja 39 załącznika A do Rozporządzenia Rady Ministrów. Natomiast Przedsiębiorstwo (...) wskazało, że ubezpieczony już od 1 grudnia 94 do 28 lutego 2007 pracował w tym zakładzie i wykonywał prace w szczególnych warunkach od 2 stycznia 96 do 28 lutego 2007 i była to praca z działu 14-go pozycja 24. Sąd Okręgowy dokonał następnie oceny ustalonego stanu faktycznego w kontekście przepisów artykułu 184 i 32 Ustawy z 17 grudnia 98 roku o emeryturach i rentach z FUS oraz Rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 83 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Jednym z warunków uzyskania prawa do emerytury w obniżonym wieku, warunków, który okazał się spornym w niniejszej sprawie, w myśl artykułu 184 Ustawy FUS jest posiadanie piętnastoletniego okresu pracy w szczególnych warunkach. Zgodnie z treścią artykułu 32 z kolei Ustawy emerytalnej emerytura w niższym wieku przysługuje osobom w wie..., przysługuje osobom będącym pracownikami zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. A dla celów uprawnień, o którym mowa w artykule 32 i 184 Ustawy emerytalnej za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia w podmiotach, w których obowiązują wykazy stanowisk ustalone na podstawie stosownych przepisów. Przepisy Rozporządzenia wykonawczego z 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze zachowały swoją moc na

warunkach określonych w artykule 32 ustęp 4 Ustawy emerytalnej i zgodnie z paragrafem 2-gim tego Rozporządzenia okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze była wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Dokumentem potwierdzającym prace w szczególnych warunkach były świadectwa pracy w szczególnych warunkach wystawiane przez pracodawców. W przypadku gdy ubezpieczony wykazywał, że nie może przedstawić stosownego zaświadczenia albo to zaświadczenie obarczone było brakami, przepisy procedury cywilnej, a konkretnie artykuł 472 i 473 umożliwia ustalenie tych okoliczności, czyli okoliczności pracy w szczególnych warunkach, w drodze postępowania przed Sądem Pracy i Ubezpieczeń Społecznych na podstawie na przykład zeznań świadków. Przeprowadzone postępowanie w niniejszej sprawie pozwala na stwierdzenie, że w czasie pracy w Romecie w tych wymienionych wcześniej okresach, ubezpieczony pracował przy pracach jako szlifierz, czyli przy pracach z działu 3-go pozycja 78 załącznika A do Rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 83, w dwóch okresach od 1 września 80 do 16 lipca 92 i od 1 maja 93 do 12 października 93, natomiast w okresie od 14 grudnia 92 do 30 kwietnia 93 pracował w galwanizerni jako galwanizer wykonując prace z działu 3-go pozycja 76 tego załącznika A do Rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 83. Prace te wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy i prace tę należało zaliczyć do, jako prace w szczególnych warunkach. W Przedsiębiorstwie Produkcyjno-Usługowym (...) ubezpieczony faktycznie w spornym okresie, czyli od 2 stycznia 96 do 31 grudnia 98 wykonywał prace z działu 14-go pozycja 24 dokonując kontroli jakości wyrobów. Niezależnie od tego jak zostało nazwane jego stanowisko, czy to nazwano je brakarzem, czy kontrolerem jakości, to ta praca mieściła się właśnie w pracach wskazanych pod pozycją 24 działu 14-go załącznika A. W związku z powyższym, skoro łączny okres pracy w Zakładach (...) i w Przedsiębiorstwie Produkcyjno-Usługowym (...) przekraczał wymagany piętnastoletni okres zatrudnienia w szczególnych warunkach, Sąd Okręgowy uznał, że ubezpieczony spełnia wszystkie warunki do uzyskania prawa do emerytury z momentem gdy osiągnął wymagany wiek, czyli z dniem(...)roku. I dlatego na podstawie artykułu 477 ze znaczką 14 paragraf 2 Kodeksu postępowania cywilnego orzekł jak w punkcie pierwszym wyroku z konsekwencją przyznania ubezpieczonemu kosztów w kwocie 360 złotych od organu rentowego na podstawie artykułu 98 Kodeksu postępowania cywilnego. Natomiast w punkcie 3-cim wyroku Sąd na podstawie artykułu 118 ustęp 1a Ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych stwierdził brak odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji z uwagi na to, że świadectwa pracy w szczególnych warunkach wystawionych powodowi przez byłych pracodawców nie były formalnie poprawne, a zbadanie okresu tego zatrudnienia w obu zakładach pracy i charakteru pracy powoda w tym okresie wymagało postępowania dowodowego przeprowadzonego przed Sądem.